

Вікторыя СЯНКЕВІЧ:

«САДЗІШСЯ ў ЛОДКУ І ПЛЫВЕШ З КАМАНДАЙ»

Вядучая тэлеканала «Беларусь 1» лічыць, што сапраўдны журналіст можа працаваць у любым месцы планеты

Яна аднойчы выбрала прафесію эканаміста, а потым адмовілася ад яе, каб працаваць на тэлебачанні. Прайшло больш за дзесяць гадоў, і яна не толькі заваявала давер і любоў глядачоў як вядучая і стваральніца аўтарскіх праектаў, але і паспрабавала сябе ў ролі адміністратара. Давайце даведземся ў вядомай вядучай «Панарамы» і намесніка дырэктара Агенцтва тэлевізійных навін Белтэлерадыёкампаніі Вікторыі Сянкевіч, ці можна любоў глядача вымераць лічбамі, што самае важнае для вядучага і дзе лепш спасцігаць прафесійнае майстэрства.

— Вікторыя, сёлетняя перамога на «Тэлеяршыні» ў намінацыі «Лепшы вядучы штодзённай інфармацыйнай праграмы» дасталася вам. Як удаецца быць лепшай?

— У медыяпрасторы Беларусі шмат годных журналістаў і вядучых. Я заўсёды вучуся ў сваіх жа калегаў, за што ім вельмі ўдзячная. У нас сёння працуе сур'ёзная каманда, таму, думаю, калі ёсць магчымасць працаваць з такімі людзьмі, вынік заўважаюць і некага з нас выдзяляюць.

— Памятаеце, як адрэагавалі, пачуўшы са сцэны сваё імя?

— Я ведала, хто са мной у адной намінацыі, і там кожная з дзяўчат была вартая перамогі. Мы з калегамі з розных тэлеканалаў нават смяяліся: маўляў, у гэтым годзе такія людзі прадстаўлены, што і прайграць не сорамна нікому. Безумоўна, была радасць, калі агучылі імёны пераможцаў, мяне падтрымлівалі калегі ў зале. І было прыемна, глядзячы свайму кіраўніцтву ў вочы, са сцэны сказаць «дзякуй» за магчымасць аказацца там.

— Давайце пагаворым пра тэлевізійную кухню. Як праграма кшталту «Панарамы» сёння быць запатрабаванай і прызнанай?

— «Панарама», на маю думку, з'яўляецца класікай інфармацыйнага жанру на беларускім тэлебачанні. Але мы кожны год імкнёмся ўносіць у праграму новыя штрыхі. Напрыклад, у нас з'явіліся і, хочацца спадзявацца, палюбіліся глядачам рубрыка «У курсе», дзе асвятляюцца навіны эканомікі, праект «Неітогі», дзе збіраем самае цікавае, што засталася за кадрам падчас здымак за тыдзень. І галоўнае — сур'ёзныя навіны эканомікі, культуры, палітыкі з жыцця нашай краіны і замежжа. Веру, у нас ёсць свая аўдыторыя, якая застанецца на «першай» кнопцы з той прычыны, што тут ёй прапаноўваюць дакладную інфармацыю. На тэлеканале «Беларусь 1» ёсць месца і для эксперыменту. З камандай Агенцтва тэлевізійных навін (АТН) мы гэта ілюструем на пляцоўцы праграмы «Галоўны эфір», дзе кожны раз адбываецца шмат усяго цікавага. І, як паказвае доля гэтай праграмы і доля тэлеканала наогул, мы крочам у правільным напрамку.

— Скажыце, любоў глядача вымяраецца рэйтынгам?

— Лічбамі мы вымяраем не толькі любоў аўдыторыі, але і сваю ўласную працу. Усе мы працуем на долю канкрэтнай праграмы, прадукту Агенцтва тэлевізійных навін «Беларусь 1». Часам глядачы і лісты нам дасылаюць. Расказваюць, дзе мы малайцы, альбо падказваюць, у чым трэба выправіцца. Я памятаю, неяк атрымала ліст ад глядача з Амерыкі, які глядзіць нас па «Беларусь 24» і ў інтэрнэце. І ў нас склаўся вельмі цёплы дыялог...

— Вы ў свой час вучыліся і стажыраваліся ў Германіі. З паціўні таго вопыту як выглядае іх і наш падыход у працы над стварэннем інфармацыйнага прадукту?

— У немцаў крыху адрозніваецца паддача інфармацыі. Там ідуць ад карцінкі і чыста тэхнічна ў Германіі па-іншаму працуюць: у іх больш працяглая планы і адрозніваецца відэарад, работа над мантажом матэрыялу. А калі казаць пра выстройванне схемы працы агенцтва навін (я працавала на ZDF — адным з найбуйнейшых тэлеканалаў у Германіі), то тут у нас падобныя метады: ранішнія лятучкі, абмеркаванне ўчарашняга выпуску навін, планаванне вяртэння эфіру,

пастаноўка пэўных творчых задач. У іх можна павучыцца дакладнасці ў пастаноўцы і выкананні задач, у той час як наш моцны бок — гэта творчы складнік і ўніверсальнасць нашых спецыялістаў. У нас кожны журналіст — гэта самастойная «баявая» адзінка, якая можа рабіць усё, пачынаючы з пошуку тэмы і яе распрацоўкі і заканчваючы мантажом і выдачай прадукту ў эфір. Нашы кадры можна закінуць у любое месца планеты, і пастанавленыя задачы будуць выкананы. А ў Германіі кожны адказвае за сваю частку працы.

— Вы прыйшлі на тэлебачанне праз кастынг. Ці адрозніваецца сёння шлях на экран для прэтэндэнтаў?

— Так, гэта было даўно, у 2003 годзе. Я прыйшла сюды, бо мая навуковая кіраўніца парайла паспрабаваць сябе. Прайшоўшы ўсе этапы кастыingu — ад размовы да проб перад камерай, я атрымала прапанову павучыцца тут. А потым мяне запрасілі працаваць...

Цяпер я часам уваходжу ў склад каманды, якая глядзіць і адбірае новых людзей на кастынг. Тут выбіраюць нас і выбіраем мы. Схема такая: журы, у склад якога ўваходзяць прадстаўнікі розных дырэкцый і рэдакцый (яны прафесіяналы), займаецца пошукам і аглядам тых, хто можа прэтэндаваць на шанец трапіць на тэлебачанне. Перш за ўсё мы глядзім на знешнасць, пішам кастынгі на камеру, каб зразумець, як чалавек трымаецца ў такіх умовах, ці «любіць» яго камера. І, галоўнае, ставім пытанні. Класічнае — хто такі Ягораў і Кантарыя.

— Калі глядзяць на знешнасць, то ці лагічна дапускаць, што вядучы — гэта проста карцінка?

— Карцінка мае важнае значэнне не толькі ў вобразе вядучага, але і на тэлебачанні наогул. Гэта датычыцца ўсяго, што трапляе ў камеру — людзі, дзевянні, дэталі. Я не кажу, што чалавек павінен быць прыгожым. Тут размова ідзе пра тое, наколькі ён тэлегенічны, харызматычны. Безумоўна, яму не абавязкова быць Брэдам Пітам, каб трапіць у кадр. Але чалавек павінен добра выглядаць, гаварыць, гучаць і, прабачце за банальнасць, быць разумным. Здаецца, быццам тут усё само сабой зразумела, аднак не ўсё проста, бо змест надзвычай важны. І таму нават пры выдатным знешнім выглядзе,

але адсутнасці належнай эрудыцыі, я вымушана буду чалавека расчараваць... Той, хто жадае працаваць на інфармацыйнай прасторы, павінен шмат усяго ведаць. Я сама працягваю вучыцца штодня.

— Прафесійнае майстэрства вы спасцігалі ў «палявых» умовах, адразу на справе...

— Калі прыходзіш у каманду АТН, то тут ад кожнага спецыяліста (аператара, з якім едзеш на здымкі, ад шэф-рэдактара, ад свайго кіраўніцтва) атрымліваеш карысныя і патрэбныя парады, на іх і вучышся. Працэс навучання няспынны. Хоць на першых парах ты прыходзіш і глядзіш на ўсё вялікімі вачыма: здаецца, быццам тут размаўляюць на нейкай «птушынай» мове, якую табе не зразумець. Тады галоўнае — унікаць у сутнасць усяго, што не зразумела. Я спачатку шмат усяго запісвала...

— Пачыналі таксама з працы карэспандэнта?

— Калі так пачынаюць, то гэта правільны шлях, а ў мяне быў іншы. Я прыйшла, калі шукалі новыя твары. І мяне выбралі з 700 прэтэндэнтаў, а пасля ўсіх проб і навучання, як кацяня, кінулі ў працу. Трэба сказаць, што тэлебачанне — гэта тая сфера, дзе ўсё вельмі індывідуальна: калі не ты сам, то ніхто цябе не ўратуе. Праз тры месяцы я ўжо вяла вярчэнню праграму. Такое рашэнне кіраўніцтва для мяне было нечаканым, хоць і прыемным. Хвалявалася. На маю думку, сёння я ўжо ведаю працэс. Правільна — прыйсці і вучыцца тут усяму з пачатку: робіш сюжэты, вучышся з'яўляцца ў кадры, разбіраешся, што і да чаго, а потым садзішся ў лодку і плывеш з камандай. А ў маім выпадку першы час каманда крыху налягала на вёслы за мяне, падказвала, выцягвала. Потым ужо і на здымкі пачала ездзіць, рабіла свае дакументальныя фільмы...

У нас кожны журналіст —

гэта самастойная «баявая» адзінка, якая можа рабіць усё, пачынаючы з пошуку тэмы і яе распрацоўкі і заканчваючы мантажом і выдачай прадукту ў эфір. А ў Германіі кожны адказвае за сваю частку працы.

— Давялося нечым ахвяраваць дзеля працы ў кадры?

— Мне ўсё гавораць, што я працаголік і ахвярую сваім часам. На што магу адказаць, тут я знайшла сваю нішу, дзе магу аддаваць свой час. Калі гаварыць пра знешнасць, то таксама не змянілася нічога радыкальна. Наогул вельмі спакойна стаўлюся да свайго знешняга выгляду. Ты з'яўляешся на экране — значыць, павінен выглядаць добра і да месца. Гэта твая частка працы — яна настолькі ж важная, як і тое, што ты гаворыш у кадры.

— Два гады таму вы сталі намеснікам дырэктара Агенцтва тэленавін Белтэлерадыёкампаніі. Як вам у ролі кіраўніка?

— Па-рознаму. Я перагледзела свой графік і знайшла, здаецца, баланс паміж працай, спортам і асабістым жыццём. Пачынала працу знізу, таму ведаю, як і што робіцца. Часам хочацца кожнага свайго супрацоўніка адстойваць перад вышэйшым кіраўніцтвам, таму, магчыма, мне было б не лішне навучыцца быць менш запальчывай у гэтым сэнсе, але наўрад ці ў мяне атрымаецца. Тут працуюць людзі, з якімі не засумуеш. У тых, хто прыходзіць на тэлебачанне, могуць быць розныя матыватары, а для мяне галоўнае, каб не было сумна. Спадзяюся, што як кіраўнік я дастаткова строга, але творчым людзям неабходна даваць прастору для маневру.

— Вы паспяхова, моцная і жыццярадасная. А бываюць моманты, калі адчуваеце сябе слабай жанчынай?

— Жанчыне такія моманты проста неабходныя. Гэта ж у нашай прыродзе, мабыць — быць недзе не самастойнымі, умець праяўляць чарпенне. І ў мяне такія хвіліны бываюць вечарамі. Калі хочацца, каб табе заварылі чаю і ўкруцілі ў цёплы плед. Пашчасціла мне і на рабоце, бо побач працуюць сапраўдныя мужчыны, таму можна часам пабыць дзяўчынкай. Прыйсці і сказаць: дапамажыце мне. І гэта зробіць: цябе ўратуюць, і ўсё будзе ў парадку.

Алена ДРАПКО.

Забавляльны прадукт, які з гэтага атрымаўся, так без лішніх разваг і назвалі: «Ікра», а прадстаўляць яго ў суботнім эфіры тэлеканала «Беларусь 2» запрасілі вядомыя па здымках у тэлешоу Івана Урганта і леташнім адборам на «Еўрабачанне» блізныя Дар'я і Вольга Кароль.

Карміць наведнікаў свецкай тэлекухні абяцаюць гарачым і смажаным: навінамі шоу-бізнесу, рэпартажамі з гучных тэатральных прэм'ер, выстаў і прэзентацый, эксклюзіўнымі інтэрв'ю з вядомымі артыстамі і г. д. Напрыклад, у першым выпуску карэспандэнты «Ікры» прарваліся ў грымёрку да спявачкі Святланы Лабады і распыталі яе пра вельмі і вельмі асабістыя рэчы, а таксама пабывалі на дабрачынным канцэрце ў падтрымку прадзюсара Максіма Алейнікава і высветлілі, як ужываюцца на адной сцэне розныя складкі гурта «Топлес» і колькі грошай беларускія артысты гатовы самі ахвяраваць на дабрачыннасць...

Усе наступныя порцыі — прабачце, выпускі праграмы — як абяцаюць яе стваральнікі і абяляльныя вядучыя, будуць не менш насычанымі і цікавымі. Праверыць гэта нескладана: кожную суботу ўвечары на «Беларусь 2». Смачна есці!

СВЕТ ЗНАЁМЫ, ДЫ НЕВЯДОМЫ

Веды пра прыроду не толькі важныя, але і неверагодна цікавыя, — гэты прынцып стваральнікі навукова-папулярнага шоу «Terra Incognita» ўвесь час пацвярджаюць на практыцы. Так, у кастрычніку праграма запрашае глядачоў у захапляльную вандроўку па «беларускім Шэрвудзе», правядзе на самым доўгім мосце ў свеце і раскажа, што такое бёрдвотчынг.

«Калі вы лічыце, што ведаеце пра Гродна — горад-помнік, горад-музей пад адкрытым небам — усё, то варта ад'ехаць на 15–20 кіламетраў ад яго, каб зрабіць для сябе мноства адкрыццяў», — запэўнівае вядучы Максім Немчынаў. Напрыклад, акрамя славуэтага Аўгустоўскага канала, у старажытнай Гродзенскай пушчы ёсць і рэчкі, зусім не вядомыя шырокай публіцы, сярод якіх — мост, што лічыўся некалі самым доўгім у гісторыі чалавецтва (каб яго праехаць, патрабавалася 13 дзён!).

Далей здымачная група праграмы завітае ў іншы рэліктавы лес — Налібоцкую пушчу, якую многія даследчыкі лічаць радзімай краманьёнцаў — і, па чутках, некаторыя з іх і сёння хаваюцца ў лясным гушчары. Акрамя таго, Максім Немчынаў, як экалаг-арнітолаг па адукацыі, не абміне ўвагі першы ў Беларусі чэмпіянат па фатаграфаванні птушак і не толькі раскажа больш падрабязна пра папулярны ва ўсім свеце бёрдвотчынг, але і пазнаёміць глядачоў з гэтым хобі, так бы мовіць, знутры.

Паглядзець на родныя мясціны па-новаму разам з «Terra Incognita. Беларусь невядомая» можна кожную пятніцу ў 17.20.

Вікторыя ЦЕЛЯШУК.

